

สรุป การค้นพบ อภิปรายผลการวิจัย สรุปความ และข้อเสนอแนะ
สรุป

จุดมุ่งหมายสำคัญของวิจัยครั้งนี้ คือ ต้องการหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จุดมุ่งหมายสำคัญรองลงมาก็คือ จะสำรวจดูว่าเด็กในวัยนี้ให้ความสนใจและใช้เวลาว่างในการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียนที่เป็นประโยชน์มากน้อยเพียงไร และเพื่อจะสำรวจดูว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อกิจกรรมนอกโรงเรียนอย่างไร การวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแนะแนวที่ถูกต้องแก่นักเรียนว่าควรใช้เวลาว่างในทางใดบ้าง และควรหุ้มเห้ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมนอกโรงเรียนมากน้อยเพียงไร ทั้งนี้เพื่อจะให้กิจกรรมนอกโรงเรียนมีส่วนส่งเสริมให้การเรียนดีขึ้น และจะเป็นให้ขอศึกษางานประการสำหรับนุ้ทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมด้านเยาวชนในอันที่จะปรับปรุงและจัดกิจกรรมเยาวชนให้เป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ขอมูลมาจากการออกแบบสอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมนอกโรงเรียนส่งไปยังนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๒ โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็น ๖ ประเภท ในแบบสอบถามนี้ไ้ให้นักเรียนเลือกตอบแต่เฉพาะกิจกรรมข้อที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง ๆ ซึ่งมีหัวข้อใหญ่ ๆ ทั้งหมด ๘ หัวข้อ และแบ่งเป็นหัวข้อย่อย ๆ อีกประมาณ ๔๐ ข้อ นอกจากแบบสอบถามที่ใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้แล้ว ยังต้องไ้ขอข้อมูลที่ไ้จากคะแนนสอบประจำภาคคณของนักเรียนอีกด้วย ซึ่งคะแนนที่ไ้มานั้นจะต้องให้ตรงกับนักเรียนตามเลขที่ที่ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามที่ไ้คืนมา ยังนำมาใช้ในการวิจัยไ้ไ้แต่ระการหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์นั้น ข้อมูลที่จะใช้ในการวิจัยจะต้องออกมาเป็นคะแนน ผู้เขียนจึงให้เป็นคะแนนสำหรับกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติแต่ละข้อ ถ้านักเรียนตอบว่าทำอยู่เสมอ ให้ ๒ คะแนน ถ้านาน ๆ ทำครั้ง ให้ ๑ คะแนน เมื่อรวมคะแนนของแต่

ละคน แล้วจึงนำมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสอบของนักเรียนเหล่านั้น

นักเรียนที่สุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชาย หญิง จากโรงเรียน
ราษฎร์และรัฐบาล ทั้งประเภทโรงเรียนชาย หญิง และสหศึกษา เฉพาะในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา คะแนนสอบที่ได้มาเป็นคะแนนภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๐๓

ผู้เขียนได้ส่งแบบสอบถามไปทั้งสิ้น ๓๖๐ ชุด ได้กลับคืนมาทั้งหมด ซึ่งใช้
เป็นข้อมูลในการวิจัย คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ และขอคัดลอกคะแนนสอบประจำภาคต้น
ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจากแผนกทะเบียนของโรงเรียนดังกล่าว แล้วนำข้อมูล
เหล่านั้นมาวิเคราะห์ผล ซึ่งผลของการวิจัยทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างกิจ
กรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

การค้นพบที่สำคัญ

จากข้อมูลที่น่ามาวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน
กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ครั้งนี้ ผู้เขียนพบว่า

๑. นักเรียนให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี คือ คิดเป็น
ร้อยละ ๑๐๐

๒. นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามเพศในโรงเรียนสหศึกษาแล้ว
มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือเป็นเพศชาย ๕๖ คน จากนักเรียน ๑๒๐ คน นอกนั้นเป็น
นักเรียนหญิง จำนวน ๖๔ คน

๓. นักเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีอายุตั้งแต่
๑๒ ปี จนถึง ๒๐ ปี เมื่อแบ่งกลุ่มตามอายุ ปรากฏว่า นักเรียนที่อายุระหว่าง ๑๒-
๑๔ ปี และ ๑๕ - ๑๗ ปี มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ๑๕๕ คน และ ๑๕๓ คนตามลำดับ
ส่วนอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี มีน้อยมาก เพียง ๔๔ คนเท่านั้น

๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัม
ฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นรวมทุกประเภทโรงเรียน

$$\text{ค่า } r = -0.043$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นรวมทุกประเภทโรงเรียนเลย

๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลชาย

$$\text{ค่า } r = -0.037$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลชายเลย

๕. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลหญิง

$$\text{ค่า } r = -0.224$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลหญิงเลย

๖. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา

$$\text{ค่า } r = 0.267$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษาบ้าง แต่อย่างมาก

๗. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนราษฎร์ชาย

$$\text{ค่า } r = -0.069$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนราษฎร์ชายเลย

๙. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนราษฎร์หญิง

$$\text{ค่า } r = -0.133$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนราษฎร์หญิงเลย

๑๐. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนราษฎร์ศึกษา

$$\text{ค่า } r = -0.104$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่าค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนราษฎร์ศึกษาเลย

๑๑. เป็นที่น่าสังเกตว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นรวมทุกประเภทโรงเรียนและแยกตามประเภทโรงเรียนแล้ว มีค่าเป็นลบแทบทั้งนั้น ซึ่งแสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลย เว้นแต่โรงเรียนรัฐบาลศึกษาเท่านั้นที่ค่า r เป็นบวก คือ ๐.๒๖๕ แต่ความสัมพันธ์ก็น้อยมาก

๑๒. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพศชาย

$$\text{ค่า } r = -0.032$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพศชายเลย

๑๓. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพศหญิง

$$r = -0.906$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพศหญิงเลย

๑๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างเพศชายและเพศหญิงได้ค่า r ไม่ต่างกันเท่าใดนัก ทั้ง ๒ เพศ ได้ค่าเป็นลบ แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

๑๕. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๔ ปี

$$r = -0.905$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๔ ปีเลย

๑๖. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอายุระหว่าง ๑๕ - ๑๗ ปี

$$r = -0.90๗$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อายุระหว่าง ๑๕ - ๑๗ ปีเลย

๑๗. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอายุระหว่าง ๑๘ - ๒๐ ปี

$$r = -0.๙๔๔$$

เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของ r แล้ว ปรากฏว่า ค่า r ที่ได้ไม่มีความ

สัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอายุระหว่าง ๑๔ - ๒๐ ปีเลย

๑๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนและสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อแยกตามอายุแล้ว จะเห็นได้ว่าทั้ง ๓ กลุ่ม ไคค่า r เป็นลบทั้งสิ้น และมีค่าใกล้เคียงกัน คือ กลุ่มอายุ ๑๒ - ๑๔ ปี ไคค่า $r = -๐.๑๐๕$ กลุ่มอายุ ๑๕ - ๑๗ ปี ไคค่า $r = -๐.๐๐๗$ และกลุ่มอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี ไคค่า $r = -๐.๑๔๔$ เมื่อแยกกลุ่มตามอายุแล้ว ทั้ง ๓ กลุ่มไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนเลย

อภิปรายผลการวิจัย

มีตัวการบางอย่างที่อาจทำให้ผลของการวิจัยบกพร่อง คือ ความเชื่อถือได้ของคำตอบซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจในแบบสอบถาม และความตั้งใจตอบของนักเรียน อีกประการหนึ่ง ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะได้จากแบบสอบถามแล้ว ยังได้จากคะแนนสอบประจำภาคต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างอีกด้วย ซึ่งคะแนนสอบประจำภาคต้นของนักเรียนแต่ละโรงเรียนย่อมไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้น ความเชื่อถือได้ของข้อทดสอบจึงเป็นตัวประกอบอีกอันหนึ่งที่อาจทำให้ผลของการวิจัยบกพร่องได้ แต่อย่างไรก็มีข้อมูลที่ได้ในครั้งนี้เป็นที่น่าเชื่อถือได้ เพราะได้ใช้วิธีการที่มีระเบียบและหาค่าความระมัดระวัง การที่ตัดสินว่าข้อมูลเชื่อถือได้นั้นก็เพราะ

๑. นักเรียนของโรงเรียนต่าง ๆ ๒ ประเภท รวม ๑๒ โรงเรียน ที่ใช้เป็นตัวแทนประชากร ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

๒. ข้อเท็จจริงที่พบในการวิจัยครั้งนี้ใกล้เคียงกับการค้นพบในครั้งก่อน ๆ ของผู้คนที่คนอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

ก. จากการศึกษาปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษานั้น ค่า r เป็นบวก แต่ค่อนข้างน้อย คือ ค่า $r = 0.266$ ซึ่งแสดงว่ามีความสัมพันธ์กันน้อยมาก ข้อนี้ตรงกับผลการค้นพบของ Robert D. Humphrey^๑ ที่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน การอ่านและวิชาภาษาอังกฤษมีค่าเป็นบวก ซึ่งแสดงว่ามีความสัมพันธ์กัน แต่ไม่มากนัก

ข. นอกจากโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษาแล้ว โรงเรียนประเภทอื่น ๆ เช่น โรงเรียนรัฐบาลชาย โรงเรียนรัฐบาลหญิง โรงเรียนราษฎร์ชาย โรงเรียนราษฎร์หญิง โรงเรียนราษฎร์สหศึกษา และรวมทุกประเภทโรงเรียน ผู้เขียนพบว่าค่า r ที่ได้เป็นลบทั้งสิ้น แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเลย ข้อนี้ใกล้เคียงกับการวิจัยของ Robert D. Humphrey^๒ ที่ว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทุกวิชา ยกเว้นภาษาอังกฤษกับกิจกรรมนอกโรงเรียนด้านการดูแลและการฟังมีค่าเป็นลบ ซึ่งแสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ทั้งนี้การวิจัยของ Robert D. Humphrey^๓ ได้แยกประเภทของกิจกรรมนอกโรงเรียน และแยกสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเป็นรายวิชา แต่การวิจัยครั้งนี้ได้แยกสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และกิจกรรมนอกโรงเรียนก็นับรวมทุกประเภท

^๑ Humphrey, Robert D., "The Relationship of Participation in Out - of School Activities to School Achievement", Thesis Abstract Series No. 11, School of Education Indiana University, 1960, pp.125-131

^๒ เพิ่งอ้าง

^๓ เพิ่งอ้าง

ค. เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งเพศหญิงและเพศชายแล้ว ผู้เขียนพบว่า ไม่ค่อยมีความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียน กล่าวได้ว่าทั้ง ๒ เพศ โคคา r เป็นลบเหมือนกัน ซึ่งตรงกับการวิจัยของ Robert D. Humphrey คนพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนระหว่างเพศหญิงและเพศชายไม่ค่อยมีความแตกต่างกัน

สรุปความ

จากการค้นพบของการวิจัยครั้งนี้ อาจสรุปได้ว่า

๑. นักเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี
๒. ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีจำนวนใกล้เคียงกันทั้งสองเพศในโรงเรียนสหศึกษาที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง
๓. เมื่อแยกกลุ่มตามอายุแล้ว ปรากฏว่ากลุ่มอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๔ ปี และ ๑๕ - ๑๗ ปี มีจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มอายุ ๑๔ - ๑๗ ปีมีจำนวนมากที่สุด และกลุ่มอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี มีจำนวนน้อยที่สุด
๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แยกตามประเภทของโรงเรียน คือ โรงเรียนรัฐบาลชาย โรงเรียนรัฐบาลหญิง โรงเรียนราษฎร์ชาย โรงเรียนราษฎร์หญิง โรงเรียนราษฎร์สหศึกษา และรวมทุกประเภทโรงเรียน ทั้งหมดนี้ โคคา r เป็นลบทั้งสิ้น แต่ก็มีค่าน้อยมากและใกล้เคียงกัน ซึ่งกล่าวได้ว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้นเลย คนที่ร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนสูงสุดมีไอจะเรียนหนังสือโคกที่ลึก หรือ
 เลวที่สุด คนที่ร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนน้อยที่สุดก็มีไอจะเรียนหนังสือโคกที่ลึกหรือ
 เลวที่สุด รวมความว่าไม่มีอะไรที่จะพูดได้ว่ากิจกรรมนอกโรงเรียนจะไม่เกี่ยวข้อง
 กับสัมฤทธิผลทางการเรียนเลย

๔. มีความสัมพันธ์กันบ้างเล็กน้อยระหว่างสัมฤทธิผลทางการเรียนกับกิจกรรม
 นอกโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา ซึ่งต่างกับ
 โรงเรียนประเภทอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน
 กับสัมฤทธิผลทางการเรียน

๕. ทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน
 กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเลย และค่า r ที่ไค์ทั้ง
 สองเพศมีค่าเป็นลบ น้อยมาก และค่าที่ไค์ใกล้เคียงกันแสดงว่าทั้งสองเพศต่างก็ไม่
 มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนและสัมฤทธิผลทางการเรียน

๖. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมื่อแยกตามอายุแล้ว ทั้ง ๓ กลุ่ม คือ อายุระหว่าง
 ๑๒ - ๑๔ ปี อายุระหว่าง ๑๕ - ๑๗ ปี และอายุระหว่าง ๑๘ - ๒๐ ปี ไค์ค่า r
 เป็นลบทั้งสิ้น ค่า r ที่ไค์น้อยมากและมีค่าใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงว่าเมื่อแยกกลุ่ม
 ตามอายุแล้ว ทุกกลุ่มต่างก็ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ
 ผลทางการเรียนเลย

ข้อเสนอแนะ

จากการค้นพบในการวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน
 กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้ผู้เขียนได้ความคิด
 ที่จะนำมาเสนอแนะสำหรับบุคคลหลาย ๆ ฝ่าย ที่เกี่ยวข้องกับกาใช้เวลาว่างในการ
 ร่วมกิจกรรมของเด็กวัยนี้ ดังต่อไปนี้

สำหรับนักเรียน

๑. เด็กในวันนี้ควรจะรู้จักแบ่งเวลาว่าวันหนึ่ง ๆ ควรทำอะไรบ้าง และจะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ได้อย่างไร นักเรียนอาจทำตารางการใช้เวลาว่าเวลาไหนนักเรียนทำอะไร เพราะบางคนอาจไม่ทราบว่าวันหนึ่ง ๆ คนได้ใช้เวลาในทางใด

๒. เมื่อนักเรียนจัดแบ่งเวลาในวันหนึ่ง ๆ แล้ว ต้องคอยสำรวจตัวเองว่า นักเรียนได้ทำตามที่เราตกลงไว้หรือไม่เพียงใด ถ้าทำไม่ได้ควรจะทราบสาเหตุกว่าเพราะเหตุใด เพื่อว่านักเรียนจะแก้ไขไม่เสียเวลาไปวันหนึ่ง ๆ โดยเปล่าประโยชน์

๓. นักเรียนควรรหาโอกาสเป็นสมาชิกและเข้าร่วมกิจกรรมกับสมาคมหรือสโมสรเยาวชน การเข้าร่วมกิจกรรมกับสโมสรเยาวชนดังกล่าวนี้ นอกจากจะเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ในทางหาความรู้แล้วยังเป็นการใช้เวลาว่างเพื่อค้นหาการอีกด้วย กิจกรรมเหล่านั้นก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้เข้าสมาคมกับเด็กในวัยเดียวกัน และยังได้หาประโยชน์ให้แก่สังคมอีกด้วย เพราะกิจกรรมที่สมาคมและสโมสรเยาวชนจัดให้มีส่วนมากเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แท้ทั้งสิ้น ผู้เขียนเชื่อว่า ถ้านักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านี้แล้ว จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนดีขึ้น ทั้งนี้เพราะ เป็นกิจกรรมที่อยู่ในขอบเขตและการดูแลของรัฐและเอกชน ซึ่งมีวัตถุประสงค์จะให้เยาวชนเป็นพลเมืองที่ดีขึ้น และผู้เขียนเชื่อว่า ถ้าเด็กได้เข้าร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนที่พอเหมาะแล้ว ก็คงจะช่วยขจัดปัญหาวัยรุ่นให้ลดน้อยลงได้

สำหรับครู โรงเรียน และเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารของโรงเรียน

๑. ครูควรมีหน้าที่สำคัญที่สุดที่จะชักจูงให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นักเรียนเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพน้อยขอมไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรจึงจะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ครูจะต้องช่วยเหลือโดยเปิดบริการแนะแนวในการใช้เวลาว่างแก่นักเรียน ผู้เขียนเชื่อว่า ถ้านักเรียนได้รับการแนะแนวที่ถูกต้องในเรื่องการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แล้ว จะทำให้เกิดความสัมพันธ์กันบ้างระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียน

ครูควรแนะนำให้นักเรียนรู้จักสโมสร เยาวชนที่รัฐและ เอกชนได้จัดตั้งขึ้นใน

ประเทศไทย อาจนำเอกสารที่เกี่ยวกับสโมสรเหล่านั้นมาเผยแพร่ให้นักเรียนทราบ หรือนำภาพยนตร์เกี่ยวกับกิจกรรมที่สมาชิกของสมาคมปฏิบัติมาฉายให้นักเรียนดู เพื่อเป็นการชักจูงให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเห็นคุณค่าของการรวมกิจกรรมกับ สโมสรต่าง ๆ นอกจากนี้ ครูควรติดตามข่าวสารการเคลื่อนไหวของสโมสรแล้ว นำมาเสนอแนะแก่นักเรียน

๒. ครูควรจัดให้มีการประกวดกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นผลงานที่ นักเรียนได้กระทำขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

๓. จัดกิจกรรมสันทนาการขึ้นในโรงเรียน โดยใช้เวลาว่างจากการเรียน เช่น เวลาก่อนเข้าเรียน พักกลางวัน และเลิกเรียนแล้ว ครูควรจัดให้ เด็กได้ใช้เวลาว่างประกอบกิจกรรมสันทนาการ โรงเรียนต้องมีสถานที่ไว้ให้ เช่น โรงพลศึกษา สนามกีฬา ห้องสันทนาการ โดยจัดหาอุปกรณ์ทุกชนิดทั้งในร่มและกลางแจ้ง และจัดโปรแกรมให้เด็กมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้เด็กใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้านการเรียนและความสนุกสนานเพลิดเพลิน

๔. ทางโรงเรียนควรติดต่อกับทางบ้านอย่างใกล้ชิดและขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยดูแลเด็กในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และคอยติดตามผลเพื่อจะโคทราบวาท่างบ้านเอาใจใส่ดูแลเด็กแค่นั้น

สำหรับทางบ้าน

๑. หัวหน้าครอบครัวควรใช้เวลาว่างให้สมาชิกประกอบกิจกรรมร่วมกัน พบปะกันทั้งในโอกาสปกติและโอกาสพิเศษ โดยให้กิจกรรมสันทนาการเป็นสื่อกลาง กิจกรรมที่ควรจัดให้มีภายในบ้าน ควรเป็นกิจกรรมที่ทุกคนเข้าร่วมได้ เช่น ทายปัญหา อ่านหนังสือ คุุโทรทัศน์ ฟังวิทยุ เล่นสคว์ ทำสวนครัว ปลูกต้นไม้ และกิจกรรมเกี่ยวกับออกกำลังกาย เล่นกีฬา เมื่อทางบ้านจัดกิจกรรมที่มีประโยชน์เช่นนี้แล้ว เด็กก็จะรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาเด็กวัยรุ่นให้ลดน้อยลงได้ เพราะเด็กใช้เวลาว่างที่มีอยู่ร่วมกับครอบครัว แทนที่จะประพฤตินในทางที่ผิด

๒. ทางบ้านควรที่จะสร้างบรรยากาศให้เด็กเกิดความรักบ้าน อากาศ
ทำงานอีกเเรกร่วมกับบุคคลภายในบ้าน ทางงานบ้านที่เด็กชอบและสนใจให้ทำตามความ
ถนัด เพื่อเด็กจะได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

สำหรับรัฐและเอกชน

๑. ควรจัดกิจกรรมเบาวชนให้เป็นที่แพร่หลาย แสดงผลงานที่เบา
ชนร่วมกับจัก อาຈจักทำหนังสือของสโมสร สมาคม หรือเผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์
วิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งเป็นสื่อมวลชน เพื่อให้เบาชน ผู้ปกครอง ครู และโรงเรียนเห็น
ความสำคัญของกิจกรรมเบาวชนและเกิดความสนใจ

๒. ควรจัดสนามเด็กเล่น สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ มีอุปกรณ์ต่าง ๆ
ครบครัน ตลอดจนจัดกีฬากรมาแนะนำในกิจกรรมแต่ละประเภท เพื่อให้เด็กเกิด
ความสนใจและร่วมกิจกรรม

ในการที่จะช่วยแก้ปัญหาเบาวชนให้ลดน้อยลงด้วยการใช้เวลาว่างให้เป็น
ประโยชน์ให้สนุกสนานเพลิดเพลินไปกับกิจกรรมต่าง ๆ เวลาและโอกาสที่เด็กจะ
กระทำมักอันเป็นการก่อกวนความสงบของสังคมก็ย่อมหมดไป แต่การที่จะให้เด็กได้
กระทำหรือร่วมกิจกรรมดังกล่าว ผู้เข้ยมคิดว่า ควรจะใคร่ร่วมมือกันทุกฝ่าย คือ ตัว
นักเรียนเอง บ้าน โรงเรียน สมาคม สโมสร และองค์การต่าง ๆ ได้ช่วยกันประ
สานงานร่วมมือซึ่งกันและกัน เพื่อให้เบาวชนได้ใช้เวลาว่างในการร่วมกิจกรรมนอก
โรงเรียนที่เป็นประโยชน์